

Pályafutása alatt 62 évig volt pap, ebből 32 évig volt plébános Pécelen, majd kényszernyugdíjazták. Azt valotta, és úgy is cselekedett, hogy a templomért minden lehetségest meg kell tenni, mert az az egyházé, a híveké. Nagyon szép élet folyt Pécelen, sokan vettek részt az egyházközség életében.

Mindig talált magánál szegényebbeket, akiknek mindig tudott adni. Szerény egyéniségével példát adott a fiataloknak - köztük nekem és barátaimnak - a szép lelki élet terén. A felnőttek is elismeréssel tekintettek rá. Az iskolai hittanórák befejeztével minden hétfőn este 6-8-ig volt a kápolnában a hittanóra, ahol minden minket érintő témában eligazítást kaptunk, hogy a Jóistennek jobban tudjunk szolgálni.

A mai fiatalok sajnos már kevés olyan idős atyával találkozhatnak, akik tudnak a kamaszok nyelvén is beszélni. Példát adott a folytonos önképzésre azzal, ahogy Ő a prédikációira és a hittanóráira készült, valamint a buzgóságra és az imádságra szánt idő odaadására.

Bandi bácsi olyan volt számunkra, mint a régi, nemes óbor: minél idősebb lett, annál tisztábban adta a krisztusi papság ízét, zamatát, harmóniáját. Ő még kispap korában megtanulta, hogy nem ő dönt sorsa felett. Sok elesett ember bízta magát és gondjait a Jóisten szeretetére - az ő útmutatása szerint. Olyan plébániai életet alakított ki, melynek híre sokfelé eljutott. Kitűnő szervező volt. Vonzó papi egyéniségével sokakat állított Isten útjára. A későbbi papi generációk több tagja kezdte pályafutását mellette.

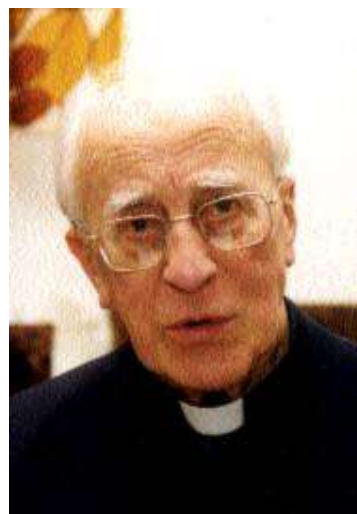
1983-ban politikai okokból Szadára helyezték, mint nyugdíjas kiséítő lelkész. Ott tartotta 1989-ben aranymiséjét, majd 1999-ben a gyémántmiséjét. Ott is folytatta az aktív keresztény életet és annak továbbadását. Nagyon sok beteget látogatott meg a budapesti kórházakban, akik megkapták tőle a bűnbánat, a szentáldozás és a szent kenet szentségeit. 1985-ben indította el a később országos méretűvé nőtt katolikus alkoholistentő szolgálatot. Eleinte magánházaiknál működtek, majd 1986-tól a máriabesnyői lelkigyakorlatos házban talált otthonra ez a kezdeményezés. Itt munkatársainak Halász atya át tudta adni a nemes és roppant nehéz szolgálat folytatását.

Mindezen érdemeinek elismeréseként Keszthelyi Ferenc váci püspök úrtól kitüntetést kapott. 1997. augusztus 25-én Göncz Árpádtól a Köztársasági Elnöki Arany Emlékérem kitüntetését kapta. A péceli elismerést 2000. október 22-én, névnapjához közeledve kapta, amikor díszpolgárrá avatták. 2001. október 7-én halt meg. A jó harcot megharcolta. Bízvást készen várta az örök élet koronáját és megfáradt teste az igazak feltámadását.

Pécel 2010.

KAISER JÓZSEF

ELSŐ LELKIGYAKORLATOM...

1998 februárjában találkoztam a Katolikus Alkoholistentő Szolgálat vezetőjével Halász Endre atyával, Bandi bácsival. Rákosfalván tartott lelkinapot. Akkor még gyakorló alkoholistaként! Bandi bácsi felhívta a figyelmemet a Máriabesnyői lelkigyakorlatokra és meg is hívott. Május elején el is indultam, kíváncsiság és félelem volt az

útitársam. Nem tudom, hogy mitől féltem jobban az ismeretlentől, vagy attól az időtől, amit ott töltök alkohol nélkül! Az induláshoz szükségem volt segítségre, bátorításra akkor még csak egy ilyen ismeretem, az alkoholt! Így megittam 2X3 deci vörösbort. A megérkezésemkor nem tudtam, hogy hová kellett menni. Láttam más leszállót is, köztük volt egy kisebb csoport, akikhez oda mentem és útbaigazítást kértem tőlük. Kiderült, hogy ők is a lelkigyakorlatra jöttek, 3-4 férfi és egy fiatal lány aki, mint kiderült a segítőjük és kísérőjük volt Győrből! Ez a lány azt mondta menjek velük és el is indult be a faluba. Kora délután elég meleg volt és mint kiderült a program később kezdődött. Erre fel meghívott, hogy igyunk meg egy üdítőt és játszunk billiárdot. Később felmentünk a lelkigyakorlatos házba. Ott a regisztráció után egy alagsori közös hálóba mentem és lepakoltam. Senkit nem ismertem azok közül, akik ott voltak, de pillanatok alatt sikerült beszélgetésbe kerülni a társaimmal. Olyan nyíltsággal és szeretettel fordult mindenki egymás felé, hogy ez teljesen szokatlan és zavarba ejtő volt, de hamar megszoktam és én is megnyíltem!

Az első program a mise volt. Én katolikusnak vagyok keresztelve, de körülbelül ennyi kapcsolatom volt az egyházzal. Mindig hittem Istenben. Mivel távoli és titokzatos volt, azt gondoltam, hogy nekem nincs kapcsolatom vele. Sőt féltem, hogy lesz és hátrítottam mindenféle vallási és egyházi programot és találkozást. A misén is furcsán éreztem magam, mert úgy éreztem, hogy nem tudok megfelelni a követelményeknek. Akkor úgy gondoltam vannak elvárások a részvétellel kapcsolatban és a lelkiismeretem sem volt a legjobb állapotban. Vacsora után előadás volt, már nem emlékszem miről volt szó benne, a Biblia tanításain keresztül igyekeztek nekünk segíteni. Késő este bemutatkozó kör volt az utolsó program. Itt mindenki elmondta magáról azt, amit fontosnak tartott. Olyan zavarba hozóan őszinték és nyíltak voltak, hogy engem teljesen meghatott! Amikor rám került a sor

alig tudtam megszólalni és igen halkán mondtam valamit magamról. Késő este, amikor vége lett a napi programoknak nem tudtam elaludni, mert az engem ért élmények és benyomások igen élénken hatottak rám! A szobák előtt volt egy folyosó, ahol lehetett dohányozni és beszélgetni! Hajnalig folyt a barátkozás, ismerkedés, beszélgetés alig aludtunk néhányan valamit. Másnap pénteken reggel misével kezdtük a napot, már jobban éreztem a hatását, mert az ima segített. A délelőtti előadás után 8-10 fős csoportokba osztottak bennünket, ahol részletesebben bemutatkozhattunk és beszélhettünk magunkról az alkoholizmusunkról és az ebből fakadó problémáinkról. Csoporttársaim nagyon nagy szeretettel és barátsággal fordultak felém és én is feléjük! Az összetartozás és a közös gond nagyon közel hozott bennünket egymáshoz! Máig tartó szoros barátságok maradtak ebből a hétvégéből! Délután és másnap szombaton nagyon hasznos tanításokban és beszélgetésekben volt részem.

A későbbi életem meghatározó napjairól van itt szó! Tudom és vallom, már nem élnék az itt megismert HIT, TANÍTÁSOK, EMBEREK és hely varázsa nélkül! Itt tanultam meg imádkozni, őszintén beszélni, segítséget elfogadni, szeretetet kapni! Máriabesnyő és a lelkigyakorlat bennem egy új világot teremtett és teljesen megváltoztatott! A szombati nap is hasonlóan telt. Este kör-ima volt az utolsó dolgunk, nekem csak sírva sikerült kinyögnöm valamit. Van a szolgálatnak egy énekes füzet, amiben van egy dal aminek a címe: Magányos voltam, nem volt barátom..., ez volt az imám! Sokan velem sírtak! Nagy élmény volt, máig hat rám! A végére megértettem, hogy a lelkigyakorlaton semmi nem kötelező! A misék és programok segítségek ahhoz az új élethez, amire a lehetőséget nekem nyújtották! Megmutatták lehet más módon is élni! Vasárnap reggel imádság, majd reggeli után az utolsó tanítás és kiscsoportos beszélgetés volt. A lelkigyakorlat szentmisével zárult! A búcsúzkodás nagyon bensőséges volt, sokan összeborultunk, igen nehéz volt az elszakadás! Sikerült megtérnem! Jézus Krisztus elindított a szabadulás útján! Július elején lesz 12 éve, hogy megszabadultam az alkohol rabságából! Az életem nem lett könnyebb, de szebb és tartalmasabb lett!

Évek alatt megtanultam, nemcsak kapni, hanem adni is! Sok minden megváltozott! Meghalt Bandi bácsi és Edina néni is, de mindig velem lesznek! Megváltozott a helyszín is, nehéz volt megszokni! Megváltoztam én is, ezt is nehéz volt megszokni.

Mindent köszönök Istennek és Nektek Barátaim!

„Magadnak teremtettél minket, Isten, és nyugtalan a szívünk, amíg meg nem nyugszik benned.” (Szent Ágoston, 430)

BOGLÁRYNÉ MAILÁTH EDINA, BANDI BÁCSI HŰSÉGES MUNKATÁRSÁNAK A VISSZAEMLEKEZÉSE.

DÁVID ÉS AZ Ő PARITTYÁJA

De sokszor hallottam mentegetődzésként, hogy ő csak a dávidi módon tud harcolni az alkoholizmus ellen. Meg hogy bocsánatot kér azért, mert soha nem kóstolt bele a részegség élményébe. – Igen, ez volt Ő: Bandi bácsi. Egyike azoknak a modern magyar szenteknek, akiket ugyan hivatalosan aligha kanonizálnak, de a Jó Isten bizonyára besorolta az őket megillető helyre.

Éppen 20 esztendeje, hogy megismertem egy mentálhigiénés sorozat hallgatójaként. Ez a hatalmas pasztorációs tapasztalattal bíró, végtelenül szerény ember igyekezett járatosná válni egy akkoriban – 1985 – elterjedő ismeretanyagban. Tette ezt azért, hogy még hatékonyabb segítséget nyújthasson a látókörébe kerülő alkoholistáknak, illetve szétbomló családjaiknak.

Találkozásaink során hamar ráébredtünk arra, hogy különböző okok folytán felszabadult kapacitásainkból és hasonló elkötelezettségünkől kiindulva, közösen kellene létrehozunk egy szeretetszolgálatot. Így született meg – a Magyar Karitászot megelőzve – az R.K. Egyházi Szeretetszolgálat keretei között, 1988. decemberében a BETÁNIA. Első otthonunk a Szt. Kereszt Plébánia volt, majd 2 év elteltével költöztünk jelenlegi helyünkre.

E sorok olvasóinak legtöbbször Halász Endre nevét az alkoholista-mentéssel köti össze. Méltó és igazságos, hiszen az Ő „parittyájából” kikerült számtalan „szeretkavics” szíven találta a szesz Góliátjait. Ezért is szól erről e megemlékező füzet nagyobbik része. – Személyének hiteles ábrázolásához azonban hozzá tartozik annak a jelentős tevékenységnek ismerete is, amelyet a végzetessé váló megbetegedést megelőző másfél évtizedben folytatott. Ennek voltam közeli tanúja és hálás haszonélvezője.

Mivel hosszú és példaértékű plébánossága idején magánvagyona nem tett szert, 1983-as kényszernyugdíjazásakor nem volt hova költöznie. Így került harmadmagával – mozgásképtelen nővérével, s valamikori, nálánál idősebb, félig vak házvezetőnőjével – az üresen álló szadai plébániára. Természetesnek tartotta, hogy befogadásuk fejében a sok éve kihalt plébánia életét felébressze csipkerózsika álmából. E munkálkodásával ki is érdemelte a kisegítő lelkészi státuszt!

Mivel fáradságot nem ismerő ember volt, kapacitását így sem érezte kellően lekötve, ezért vállalkozott a megkezdett alkoholista-mentés mellett a már említett Betánia Szeretetszolgálat papi vezetői posztjára is. Ez pedig nagy és sokrétű feladat ellátását jelentette.